

Gustav Strniša:

Ogenj.

Pomagaj, sveti Florijan,
usmili se nas, Bog!
Povsod gori, plamti, žari,
ognjeni zublji naših dni
kipe in sikajo, preže.

Ljudem domovi pogore,
kozolci, svisli in skednji,
da reveži trpe;
a včasih še živina zgine,
ostanejo le razpaline,
še često niti teh več ni!

Pomagaj, sveti Florijan,
usmili se nas, Bog!
Še hujši ogenj razdivjan
zaneti vojska, ki vsa strašna
ljudi ubija samopašna
in vse razruje,
koder hruje!

Pomagaj, sveti Florijan,
usmili se nas, Bog!
Najhujši ogenj, največ ran
povzroča nam požar strašan,
ki v dušah nam se vnema,
ko prekipijo nam strasti
in človek kakor zver živi
ter brat na brata plane!

Pomagaj, sveti Florijan,
usmili se nas, Bog!
Povsod gori, plamti, žari.
Kdaj konec težkih bo nadlog?
Ognjeni zublji naših dni
povsod kot kače sikajo
in vse najblažje pomore,
kar lepe misli v nas rode!

Pomagaj, sveti Florijan,
usmili se nas, Bog!



† Francè Horvat:

Na visokem boru.

Na visokem boru
ptica je žgolela,
mladim pesem pela.

Na poljani rože
živo valovile,
ptico so vabile.

Oj, tedaj je jastreb
tja na bor priletel,
mlade je odnesel.

Nedaleč od bora
s soncem je poljana
bila vsa pretkana.

Šla je ptica v goste;
sredi rož-letala,
sladko se smejala.

Ko čez čas na bor je
ptica se vrnila,
mladih ni dobila.

In tedaj na boru
ptica je jokala,
srce izjokala...